

‘Η Κυρά τῆς Θάλασσας’

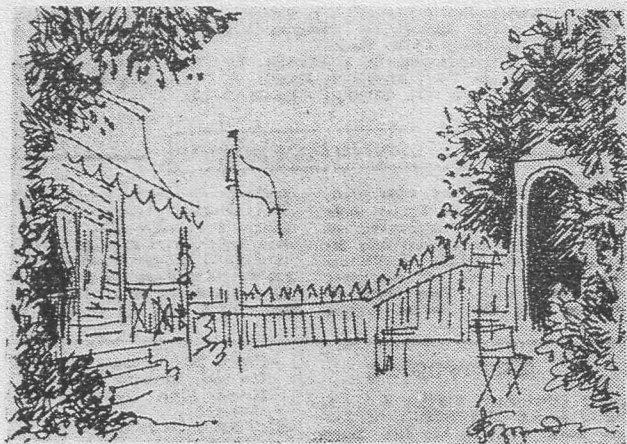
ΤΟΥ ΊΨΕΝ · ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΛΑΚΟΥ

Η ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΒΑΛΑΚΟΥ μόνη μέ τὸ γυμνὸ νορδηγικὸ τοπίο τοῦ Τσαρούχη ἦταν ὁ διάλογος ὁ πιὸ πιστὸς στὸν Ίψεν ὅλης τῆς παραστάσεως: Πάθος χωρὶς συμβιβασμό, ποὺ σ’ ἀφήνει νὰ δῆς μέ διαύγεια ὅ,τι μένει ἀναλλοίωτο πίσω ἀπὸ τὶς παραπλανητικὲς, τὶς παραπειστικὲς ἐξηγήσεις. Ἡ Ἀντιγόνη Βαλάκου ζεῖ τὸ πρόσωπο· εἶναι ἡ Ἑλίντα· δὲν τὸ ἐρμηνεύει, δὲν τὸ «συνθέτει». Τὸ πρόσωπο αὐτὸ ποὺ μᾶς μαγνητίζει ἔχει βάθος, ἔντασι, μυστήριο καὶ ἀλήθεια, γιατί διατηρεῖ θερμὴ καὶ τυφλὴ τὴν πηγὴ τοῦ πάθους του. Ἡ τόλμη τῆς Ἀντιγόνης Βαλάκου νὰ ξεκινήσῃ στὴ θεατρικὴ ἐπιχείρησί της μ’ ἓνα ἔργο τέτοιον δημιουργικῶν ἀξιώσεων, ἀπὸ τῆ δικῆ της τουλάχιστον πλευρᾶ σὰν πρωταγωνίστριας, δικαιώνεται ἀπόλυτα.

Ὁ Γιάννης Τσαρούχης, ὁ κυριώτερος συμπρωταγωνιστὴς τοῦ θεάματος, εἶδε τὸν φυσικὸ χώρο μέ τὰ μάτια τῆς Ἑλίντα Βάγκελ, σὰν ζωντανὸ ἀπείρο σύνορο τῆς δικῆς της ἐλευθερίας καὶ σὰν δικὴ της ἐμψυχη φυλακὴ. Παρὰ τὸν ἐντελῶς προσωπικὸ, τὸν εὐρηματικὸ τρόπο γραφῆς καὶ παραστάσεως τοῦ τοπίου, ἐκείνη ἡ αἴσθησις, ἐκείνη ἡ παρουσία τοῦ ἀπείρου, ἐκείνη ἡ σκληρὴ, ἡ ὀδυνηρὴ ἔντασις ἀπείρου καὶ πεπερασμένου θυμίζει τὸν ζωγράφο Γκάσπαρ Νταβίντ Φρήντριχ: Εἶναι ἓνα τοπίο ποὺ ἀντικατοπτρίζει τὸ βλέμμα μας, τὴ σκέψι μας, τὴ μοῖρα μας, τὴν ἐλευθερίά μας, τὰ δεσμά μας.

Αὐτὰ μένουν στὴ μνήμη ἀπὸ τὴν παράστασι. Τί ἄλλο; Ὁ Χρήστος Πάρλας ἦταν τόσο μονότυπος, ὥστε ἡ συνέχεια, φέρνοντας μόνον ἐπανάληψι χωρὶς ἀνανέωσι, ν’ ἀφαιρῇ ἀπὸ τὴν κίνησί του κάθε δροσιά. Ὁ Ζώρας Τσάπελης παρουσιάζεται ἐξ ὑποστάσεως, θεμελιακά, τόσο ξένος, τόσο ἄσχετος πρὸς τὴν Βαλάκου, ὥστε τὸ χάσμα ἀνάμεσα στὸ ζεύγος νὰ μὴ φαίνεται ἔργο τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς ἐλευθερίας ποὺ συνδέει τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἀντιμετώπισί τους, ἀλλὰ τοῦ ἀταίριαστου φυσικοῦ τους καὶ τῆς κακῆς τύχης. Ὁ Γιώργος Λιπάρτης εἶχε τὴν παρουσία ποὺ ἔπρεπε. Ὁ Γιάννης Κοντούλης σὲ κερδίζει περισσότερο στὴ δεύτερη ἀπὸ τὶς κωμικὲς σκηνές του.

Γενικὰ ἡ συγκίνησι ποὺ ἀκτινοβολεῖ ἡ Ἀντιγόνη Βαλάκου δὲν ἐπεκτείνεται στὴν ὑπόλοιπη διανομή. Γιὰ τὴν ὥρα ὁ Σπύρος Εὐάγγελος

Τὸ σκηνικὸ τοῦ Γιάννη Τσαρούχη (Α' Πραξις) γιὰ τὴν «Κυρά τῆς θάλασσας», ὅπως τὸ εἶδε ἡ Ἑλλή Σολομωνίδου.

λᾶτος δὲν ἀποδεικνύεται ἐξ ἴσου εὐρετικός, ἐμπνευσμένος, ἀκριβής, στὸ δράμα, ὅσο στὴν κωμωδία, ὅπου ἡ εὐστοχία του ἔχει πολλές φορὲς ἀποδειχθῇ. Μέσα στὸν ἀργότερο καὶ εὐπαθέστερο ρυθμὸ τοῦ δράματος ἡ εὐαισθησία του δὲν εὐστοχεῖ πάντα, τὸ ἐνστικτὸ του δὲν εἶναι ἀκόμα σίγουρο, ἡ πρωτοβουλία του δὲν συναντᾷ πάντα καίρια τὴν πρωτοβουλία τοῦ ἡθοποιοῦ.

Ἡ μουσικὴ τοῦ Δημήτρη Τερζάκη εἶναι ἓνας εὐαίσθητος διάλογος μέ τὸ δράμα.

ΑΛΕΞΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ